

Nr 119.

Av herrar **Andersson** i Falkenberg och **Paulsen**, om understöd åt förre lokmästaren *Anton Larsson*.

I skrivelse den 2 februari 1933 hänsköto fullmäktige i riksgäldskontoret till Kungl. Maj:ts prövning tre särskilda hos fullmäktige gjorda framställningar om beredande av understöd eller pension åt bland andra, förre lokmästaren vid Varberg—Ätrons järnvägsaktiebolag, Anton Larsson. Framställningen remitterades av Kungl. Maj:t till järnvägsstyrelsen och statskontoret, vilka i utlåtanden av den 24 februari och 31 mars avstyrkte densamma.

Sedan fullmäktige erfarit, att ärendet ej komme att av Kungl. Maj:t föreläggas 1933 års riksdag, återkallade fullmäktige sin framställning hos Kungl. Maj:ts, och i stället i särskild skrivelse av den 18 maj 1933 hänsköto ärendet, evad det rörde Larsson, till bankoutskottets prövning. Som motiv härför anfördes bland annat att särskilt ömmande omständigheter förefunnits för att frågan om pension eller understöd åt Larsson, underställdes 1933 års riksdags prövning. Till den utförliga motiveringen härför hänvisas till bankoutskottets utlåtande nr 58 år 1933.

Larsson, som är född den 22 maj 1879, erhöll anställning vid Varberg—Ätrons järnväg år 1912. Järnvägen försåldes å exekutiv auktion den 12 april 1932 och inropades av riksgäldskontoret, som sedermera med Kungl. Maj:t tillstånd utarrenderade den till ett av Halmstad—Nässjö järnvägsaktiebolag för ändamålet bildat bolag. Vid denna överlåtelse blev den av Larsson innehavda tjänsten indragen och Larsson entledigad, utan att härvid erhålla förtidspension eller någon engångsersättning.

Larsson var emellertid ansluten till enskilda järnvägarnas pensionskassa för ett pensionsunderlag av 4,700 kronor pr år. De härför utgående pensionsavgifterna hade under hans anställningstid erlagts av järnvägsbolaget med kr. 46:41 och av Larsson själv med kr. 42:19 pr månad. Härför ägde Larsson att vid uppnådda 63 levnadsår, eller om nödiga förutsättningar härför då förefinnas, vid 60 års ålder uppbära en årlig pension av 3,290 kronor. Larsson hade även efter utarrenderingen biträtt med vissa arbeten och av konkursförvaltningen uppburit avlöning t. o. m. den 1 febr. 1933. Riksgäldskontoret hade vid upprepade tillfällen sökt anskaffa annan lämplig anställning åt Larsson, vilket dock, bland annat med hänsyn till hans hälsotillstånd, icke lyckats.

☞ Då Larsson således vore utan anställning, saknade egna medel, och bland annat — delvis på grund av styrkt sjukdom — saknade möjlighet erhålla någon tillfällig arbetsinkomst, hemställde fullmäktige i riksgäldskontoret i sin ovanberörda framställning till Kungl. Maj:t av den 2 februari 1933 om understöd åt Larsson, dels genom en årlig pension av kr. 3,290, dels ock om årlig utbetalning till Enskilda järnvägarnas pensionskassa av kr. 1,053:20,

för bibehållande av hans rätt till pension från kassan. I sin framställning till bankoutskottet av den 18 maj 1933 anföra fullmäktige, »att de givetvis häst skulle se, om understödet kunde betämmas i enlighet med berörda förslag. Därest detta ej skulle låta sig göra, vilja fullmäktige giva uttryck åt den förhoppningen, att Larsson i varje fall måtte beviljas en pension till sådant belopp, att det förslår till en nödortftig bärgning för honom och hans hustru, samt att Larssons pensionsavgifter betalas av statsmedel».

Bankoutskottet anför i sitt yttrande till riksdagen (nr 58 1933) bland annat, att det självfallet måste råda stor tvekan huruvida årligt understöd i ett fall som detta bör ifrågakomma från statens sida. För att det skulle bli tillfälle för Larsson pröva, huruvida icke han på grund av sjukdom skulle vara berättigad erhålla avkortad förtidspension från Enskilda järnvägarnas pensionskassa, hemställde utskottet att stadgade avgifter till pensionskassan skulle gäldas av statsmedel, dock icke för tid efter juni månad år 1934. Denna utskottets hemställan blev av riksdagen bifallen.

Frågan om Larssons rätt till erhållande av förtidspension har nu i vederbörlig ordning blivit prövad. Därvid har sådana omständigheter som berättigat honom till erhållande av förtidspension icke kunnat förebringas. Ej heller har Larsson kunnat erhålla annan anställning eller sysselsättning. Han befinner sig i fullständigt utblottat tillstånd, och hans och hans hustrus nödortftiga bärgning har erhållits genom hjälp av en son. Detta kan dock icke fortsätta någon längre tid, och möjlighet till att på detta eller något annat sätt anskaffa medel till inbetalning av stadgade avgifter till pensionskassan saknas fullständigt.

Med hänvisning till vad sålunda anförts och med stöd av fullmäktiges i riksgäldskontorets ovanberörda framställningar till Kungl. Maj:t och till bankoutskottet, får jag hemställa det riksdagen måtte besluta

att för vidmakthållande av förre lokmästaren Anton Larssons, Varberg, rätt till pension från Enskilda järnvägarnas pensionskassa till kassan utbetala ett årligt belopp av kr. 1,063:20, och att intill dess Larsson i stadgeenlig ordning kan erhålla pension från Enskilda järnvägarnas pensionskassa av statsmedel måtte beviljas honom ett understöd till belopp, som kan förslå till nödortftig bärgning åt honom och hans hustru.

Stockholm den 19 januari 1934.

Anders Andersson,
Falkenberg.

Anders Paulsen.